

Hasła:

Dzięki przemawianiu w Namiocie Spotkania
Bóg szkolił swój lud
w oddawaniu Mu czci i w uczestniczeniu w Nim
oraz w prowadzeniu świętego, czystego i radosnego życia.

Musimy sobie uświadomić,
że nie żyjemy wyłącznie dla Boga
i że w sobie samych nie możemy żyć wyłącznie dla Niego,
a następnie musimy obrać Chrystusa
za ofiarę całopalną – Tego, który prowadził życie
całkowicie oddane Bogu.

Ćwicząc ducha i dotykając Ducha
zawartego w konkretnej postaci w Słowie,
konstytuujemy się Jezusem
i Jego ludzkie życie staje się naszym życiem.

Chrystus jest ofiarą czyniącą pokój
między Bogiem a Jego ludem,
aby On i Jego lud wzajemnie się radowali w społeczności
i dzięki temu prowadzili życie kościoła,
które jest witalną grupą,
mieli udział w spotkaniach stołu Pańskiego
oraz doprowadzili do zwieńczenia Nowej Jerozolimy
jako ostatecznej ofiary czyniącej pokój.

Poselstwo pierwsze

Bóg szkoli swój lud w oddawaniu Mu czci i w uczestniczeniu w Nim oraz w prowadzeniu świętego, czystego i radosnego życia

Wersety biblijne: Kpł 1 – 25.

I. W Księdze Kapłańskiej Bóg znajdował się w przybytku, w Namiocie Spotkania i w nim przemawiał (1:1; 27:34):

A. Cała Księga Kapłańska stanowi zapis Bożego przemawiania w przybytku, który jest budowlą.

B. Z Bożym przemawianiem spotkamy się dzisiaj w Jego przybytku, a przybytkiem tym jest kościół (J 1:14; 14:2; 1 Tm 3:15):

1. Zgodnie z zasadą obowiązującą w typologii biblijnej Bóg przemawia w kościele jako swoim przybytku; ten Namiot Spotkania jest wyrocznią, miejscem Bożego przemawiania (Kpł 1:1).

2. Drogocенność przybytku polegała na Bożym przemawianiu; dzisiaj drogocенnością kościoła jest przemawiający Bóg i Jego przemawianie (27:34).

II. Bóg szkolił swój lud w oddawaniu Mu czci i w uczestniczeniu w Nim poprzez ofiary i kapłaństwo (rozd. 1 – 10):

A. Chrystus jest rzeczywistością ofiar (J 1:29):

1. Ofiara całopalna, służąca całkowicie Bożemu zaspokojeniu, ukazuje w formie typu Chrystusa jako Bożą przyjemność i zaspokojenie, Tego, którego życie na ziemi było całkowicie oddane Bogu (Kpł 1:3; Lb 28:2–3; J 7:16–18).

2. Ofiara pokarmu ukazuje w formie typu Chrystusa w Jego doskonałym człowieczeństwie, które jest pokarmem dla Boga i dla tych, którzy mają z Nim społeczność i Mu służą (Kpł 2:1, 4; J 7:46; 18:38; 19:4, 6).

3. Ofiara czyniąca pokój ukazuje w formie typu Chrystusa, który czyni pokój i który stał się pokojem i społecznością między nami a Bogiem przez swoją śmierć za nas; pozwoliło to nam radować się Chrystusem wraz z Bogiem i mieć społeczność z Nim w Chrystusie, co służy naszemu wzajemnemu zaspokojeniu z Bogiem (Kpł 3:1; Ef 2:14–15; J 12:1–3; 20:21).

4. Ofiara za grzech ukazuje w formie typu Chrystusa jako Tego, który został uczyniony za nas grzechem i który umarł na krzyżu, aby rozprawić się z grzeszną naturą naszej upadłej istoty (Kpł 4:3; 2 Kor 5:21; Rz 8:3; J 1:29; 3:14).
 5. Ofiara za występki ukazuje w formie typu Chrystusa jako Tego, który poniósł nasze grzechy we własnym ciele i został osądzony przez Boga na krzyżu; w ten sposób rozprawił się On z naszymi grzesznymi czynami, byśmy uzyskali przebaczenie w naszym grzesznym postępowaniu (Kpł 5:6; 1 P 2:24; 3:18; Iz 53:5-6, 10-11; J 4:15-18).
 6. Ofiara kołysania ukazuje w formie typu Chrystusa jako Tego, który zmartwychwstał w miłości (Kpł 7:30; 10:15).
 7. Ofiara podnoszenia ukazuje w formie typu potężnego Chrystusa we wniebowstąpieniu i wywyższeniu (7:32; Wj 29:27; Ef 1:21).
 8. Ofiara napoju ukazuje w formie typu Chrystusa, Tego, który został wylany jako wino przed Bogiem w celu zaspokojenia Go, jak również Tego, który przesyca nas sobą jako niebiańskim winem, wylewanym w celu uradowania Boga i zaspokojenia Go (Kpł 23:13; Wj 29:40; Lb 28:7-10; Iz 53:12; Flp 2:17; 2 Tm 4:6; Sdz 9:13).
- B. Musimy doświadczać Chrystusa jako rzeczywistości ofiar (J 1:29; 16:13; 1 J 5:6):
1. Ofiary rozwiązują nasze problemy i przerzucają most nad przepaścią między nami a Bogiem (J 14:6).
 2. Ofiary są odpowiednie dla nas do tego, byśmy radowali się Bogiem, zespalali z Nim i przyswajali Go do wnętrza swej istoty, dzięki czemu stanie się On naszym budulcem (Ga 4:19; Ef 3:17; Kol 3:10-11).
 3. Ofiary to sposób, w jaki wchodzimy w Boga i stajemy się częścią bosko-ludzkiej inkorporacji (J 14:6, 20).
 4. Ofiary nie tylko rozwiązują nasze problemy, lecz także stanowią podarki dla Boga, którymi On się raduje (Lb 28:2).
- C. Boży lud szkolono w oddawaniu Bogu czci i uczestniczeniu w Nim za pośrednictwem kapłanów, którzy ukazują w formie typu Chrystusa jako Bożego Kapłana, ofiarowującego Bogu za nas samego siebie (Kpł 1:5-8; 2:2; 3:2; 4:5, 10; 5:8; Hbr 5:5-6; 9:14, 26; 10:10).

D. Zgodnie z tym, co zapisano w świętym Słowie, rzeczywistością wszechświata jest Chrystus jako przybytek i ofiary (J 1:14, 29; 14:6):

1. Chrystus jako Bóg-człowiek jest przybytkiem, który stanowi mieszkanie dla Boga i człowieka, i ofiarami, dzięki którym człowiek wchodzi w Boga (1:14; 14:20, 23; 1:29).
2. Chrystus – rzeczywistość przybytku i ofiar – jest rzeczywistością i treścią wszechświata (w. 14, 17b).
3. Za pośrednictwem Chrystusa jako ofiar możemy mieszkać w Bogu, a On – w nas; oto rzeczywistość wszechświata i treść Biblii (15:4a).
4. Chrystus jako przybytek przynosi człowiekowi Boga, a Chrystus jako ofiary przynosi Bogu człowieka, aby ten wszedł w związek, zespolenie i inkorporację z Bogiem (1:14, 29).

III. Bóg szkolił swój lud w prowadzeniu świętego, czystego i radośnego życia:

A. Bóg nakazał swemu ludowi prowadzić na co dzień święte życie według Jego świętej natury (Kpł 11:44–45; 19:2; 20:7, 26; Wj 19:6; 22:31; Pwt 14:2; 26:19; 28:9):

1. Być świętym, ponieważ Bóg jest święty, znaczy postępować według Bożej świętości, prowadzić święte życie (Kpł 19:2; 20:7; 1 P 1:15; 2 P 3:11).
2. Księga Kapłańska ukazuje, że aby prowadzić święte życie, musimy zdjąć z siebie stare życie i przyoblec się w nowe (por. Ef 4:17 – 5:21); Bóg nakazał ludowi Izraela zdjąć z siebie poprzednie egipskie postępowanie (Kpł 18:3a) i nie postępować według obyczajów Kananejczyków (w. 3b).
3. Kiedy Bóg i Jego lud wzajemnie się sobą radują, lud zostaje oddzielony dla Niego od wszystkiego innego i uczyniony świętym narodem (Wj 19:6).
4. Bóg wybrał nas przed założeniem świata, abyśmy byli święci (Ef 1:4):
 - a. Słowo *święty* oznacza nie tylko uświęceni, oddzieleni dla Boga, lecz także inni, odmienni od wszystkiego, co pospolite.
 - b. Tylko Bóg jest inny, odmienny od wszystkiego; jest więc święty; świętość to Jego natura.

- c. Czyni On nas świętymi, udzielając samego siebie, Świętego, do wnętrza naszej istoty, aby cała nasza istota została przepojona i przesycona Jego świętą naturą (1 Tes 5:23).
 - d. Być świętym to dla nas uczestniczyć w Bożej naturze oraz być cali przepojeni samym Bogiem (2 P 1:4).
- B. W Księdze Kapłańskiej 12 – 15 Bóg szkolił swój lud w prowadzeniu czystego życia:
- 1. Rozdział 12 pokazuje oczyszczenie z ludzkiej nieczystości pochodzącej z urodzenia, a rozdziały 13 i 14 mówią o oczyszczeniu z trądu.
 - 2. Rozdział 15 ukazuje, że musimy zostać oczyszczeni z wszelkich nieczystych wycieków, pochodzących z ludzkiej istoty; wszystko, co wydziela się z naszej istoty, włącznie z naszymi słowami, jest nieczyste.
 - 3. Potrzebujemy, aby krzyż Chrystusa zakończył nasze stare życie, a zmartwychwstanie Chrystusa dało nam nowy start (Rz 6:6; Ga 2:20; 1 Kor 15:3; 2 Kor 5:17).
 - 4. Potrzebujemy też wody życia, czyli obmywającego, oczyszczającego Ducha życia, ucieleśnionego w słowie (Ef 5:26).
- C. Bóg szkolił lud Izraela w prowadzeniu radosnego, szczęśliwego życia (Flp 4:4):
- 1. Cotygodniowy szabat stanowił zasadnicze znaczenie wszystkich dorocznych świąt; święta te były szabatem, który służył temu, by odkupieni przez Boga ludzie odpoczywali z Nim i ze sobą nawzajem (Kpł 23:1–3).
 - 2. Comiesięczne święto nowiu oznacza, że możemy doświadczać nowego startu w Chrystusie, który jest naszą radością i przyjemnością wraz ze światłem w ciemności (Lb 10:10; 28:11–15).
 - 3. Święto Paschy ukazuje w formie typu Chrystusa jako naszą Paschę służącą naszemu początkowemu i fundamentalnemu zbawieniu – okresowi radowania się (Kpł 23:4–5; Wj 12:2–14; 1 Kor 5:7).
 - 4. Święto Niekwaszonego Chleba ukazuje w formie typu cały bieg naszego życia chrześcijańskiego bez grzechu (Kpł 23:6–8; Wj 12:15–20).

5. Święto Pierwocin ukazuje w formie typu zmartwychwstałego Chrystusa, którym możemy się radować jako świętem w Jego zmartwychwstaniu (Kpł 23:9–14; 1 Kor 15:20).
 6. Święto Pięćdziesiątnicy ukazuje w formie typu radowanie się wylaniem Ducha w celu utworzenia kościoła (Kpł 23:15–22).
 7. Święto Dęcia w Trąby ukazuje w formie typu to, że Bóg zwołuje swój rozproszony lud (w. 23–25; Mt 24:30–31).
 8. Święto Zadośćuczynienia ukazuje w formie typu radowanie się, jakiego dozna cały dom Izraela po zgromadzeniu go przez Boga (Kpł 23:26–32; Rz 11:25–27; Za 12:10–14).
 9. Święto Namiotów ukazuje w formie typu radość z wieku przywrócenia, który wypełni się w okresie tysiąclecia (Kpł 23:33–44; Mt 19:28; Obj 20:4, 6).
 10. Rok szabatowy ukazuje w formie typu Chrystusa jako nasz odpoczynek w pełnej mierze (Kpł 25:1–7, 18–22).
 11. Jubileusz, pięćdziesiąty rok, ukazuje w formie typu Chrystusa jako nasze całkowite uwolnienie, odpoczynek i radość w wyniku odkupienia na powrót tego, co utraciliśmy ze swoich praw i co sprzedaliśmy z siebie samych (w. 8–17).
- D. Księga Kapłańska pokazuje, jaki jest nasz Bóg; nasz Bóg chce, byśmy byli ludźmi nieustannie wykrzykującymi „alleluja”, którzy zawsze się radują w Panu (Flp 4:4).

Poselstwo drugie

Obierać Chrystusa za ofiarę całopalną, żeby zaspokoić Boga i Go wyrazić

Wersety biblijne: Kpł 1:1–17; 6:8–13; Lb 28:2–3; J 4:23–24;
5:30; 6:38; 8:29; Obj 21:18–21.

- I. Ofiara całopalna (Kpł 1:1–17; 6:8–13), w pełni służąca Bożemu zaspokojeniu, jako pokarm dla Boga symbolizuje Chrystusa – Tego, którego życie na ziemi było całkowicie oddane Bogu (1:3; Lb 28:2–3; J 5:30; 6:38; 8:29; Hbr 10:5–10):**
- A. Chrystusa jako ofiarę całopalną zaprowadzono na rzeź (Iz 53:7; Mt 27:31; Flp 2:8).
 - B. Chrystusa jako ofiarę całopalną zarżnięto (Kpł 1:5a; Łk 23:21; Dz 2:23).
 - C. Chrystusa jako ofiarę całopalną odarto ze skóry, z zewnętrznego wyglądu Jego ludzkich cnót (Kpł 1:6a; Mt 11:19; Mk 3:22; J 8:48; 10:20; Mt 26:65; 27:28, 35; Ps 22:18).
 - D. Chrystusa jako ofiarę całopalną pokrojono na kawałki (Kpł 1:6b; Mk 15:29–32; Łk 23:35–39; Ps 22:16–17).
 - E. Głowa ofiary całopalnej oznacza doświadczenie Chrystusa będącego mądrością (Kpł 1:8; Łk 2:40, 52; Mk 9:40; Mt 12:30; 21:23–27; 22:15–22, 34–40).
 - F. Tuszcz ofiary całopalnej oznacza doświadczenie Chrystusa będącego przyjemnością dla Boga (Kpł 1:8–9; Mt 3:17; 17:5; Iz 42:1; Mt 12:18; J 6:38; 8:29; 7:16–18).
 - G. Wewnętrzne części ofiary całopalnej oznaczają doświadczanie Chrystusa w wewnętrznych częściach Jego istoty (Kpł 1:9; Łk 2:49; J 2:17; Mt 26:39; Iz 53:12; 42:4; Mk 2:8).
 - H. Nogi ofiary całopalnej oznaczają doświadczanie Chrystusa w Jego postępowaniu (Kpł 1:9; Łk 24:19; J 8:46; 10:30; 8:29; 16:32; Łk 23:46; J 14:30b).
 - I. Obmywanie nóg i wewnętrznych części ofiary całopalnej oznacza, że Chrystus doświadczał tego, iż Duch Święty zachowywał Go od zanieczyszczenia (Kpł 1:9, 13a; Łk 4:1; Hbr 7:26).
- II. Im więcej będziemy radować się Chrystusem jako ofiarą całopalną, tym bardziej uświadomimy sobie, jacy jesteśmy grzeszni; wówczas obierzemy Go za ofiarę za grzech w głębszy sposób**

niż kiedykolwiek wcześniej (Kpł 6:25); to sprawi, że będziemy bardziej radować się Nim jako ofiarą całopalną (16:3, 5).

III. Kładąc ręce na Chrystusa jako naszą ofiarę całopalną, łączymy się z Nim i On i my stajemy się jedno (1:4):

A. W takim związku, utożsamieniu, bierze On na siebie wszystkie nasze słabości, wady i uchybienia, a wszystkie Jego cnoty stają się naszym udziałem (2 Kor 5:21; Ga 2:20).

B. Dzięki takiemu związkowi Chrystus staje się jedno z nami i żyje w nas i powtarza to życie, jakim żył na ziemi, życie ofiary całopalnej (6:17).

IV. Musimy codziennie obierać Chrystusa za ofiarę całopalną (Kpł 1:2–4; 6:12–13; Lb 28:3–4; por. 2 Tm 2:6), byśmy dzięki temu mogli doświadczać Go w tym, czego On doświadczył jako ofiara całopalna, nie naśladowując Go zewnątrz, ale żyjąc Nim na co dzień (2 Kor 5:14–15; Flp 1:19–21; Dz 27:22–25; 28:3–9; 1 Kor 1:9):

A. Musimy doświadczać Chrystusa w tym, jak zaprowadzono Go na rzeź (Flp 3:10; Ga 6:17; 1 Kor 11:1; Dz 21:30–36).

B. Musimy doświadczać Chrystusa w tym, jak Go zabito (2 Kor 4:7–13, 16–18).

C. Musimy doświadczać Chrystusa w tym, jak odarto Go ze skóry (Dz 24:5–6; 2 Kor 6:8; 12:15–18; Mt 5:11).

D. Musimy doświadczać Chrystusa w tym, jak pokrojono Go na kawałki (1 Kor 4:12–13).

E. Musimy doświadczać Chrystusa w Jego mądrości (1:24, 30; 2:7; Kol 1:28; 2 Krn 1:10).

F. Musimy doświadczać Chrystusa w tym, że jest On przyjemnością dla Boga (Kpł 1:16b; Ps 20:3; 2 Kor 5:9; 1 Tes 2:4–8; Ga 1:10; Rz 14:17–18).

G. Musimy doświadczać Chrystusa w wewnętrznych częściach Jego istoty (Flp 2:5; 1 Kor 2:16b; Rz 8:6; Flp 1:8; 2 Kor 11:10; 1 Kor 16:24).

H. Musimy doświadczać Chrystusa w tym, jak On postępował (Mt 11:29; Ef 4:20; 1 Kor 11:1; 1 P 2:21; Rz 8:4).

I. Musimy doświadczać Chrystusa w tym, że był On zachowany przez Ducha Świętego od zanieczyszczenia (1 Kor 6:11; Tt 3:5; J 7:38–39; por. Dn 1:8).

- V. Im bardziej będziemy obierać Chrystusa za swoją ofiarę całopalną, tym więcej przypisze się nam zewnętrznego wyrazu Jego piękna ze względu na Jego powiększenie (Kpł 7:8; Ps 90:17; Wj 28:2; Flp 1:20) i tym więcej będziemy doświadczać Chrystusa jako spowijającej nas mocy, która nas przykrywa, ochrania i zachowuje (4:13; 2 Kor 12:9).
- VI. Musimy oddawać Ojcu cześć, składając Chrystusa jako ofiarę całopalną w celu zaspokojenia Boga (Kpł 1:3, 9b; Lb 28:2–3; J 4:23–24):
- A. Bóg chce, byśmy oddawali Mu cześć, składając Chrystusa jako rzeczywistość ofiar; ofiary mają sprawić Bogu przyjemność i Go uradować (w. 23–24; por. Hbr 10:5–10).
 - B. Bóg jest głodny i potrzebuje pokarmu; ofiary są Bożym pokarmem (Lb 28:2–3):
 1. Przeznaczeniem ofiar było w głównej mierze to, że są one pokarmem dla Boga.
 2. Ofiara całopalna jest Bożym pokarmem, którym może się On radować i zaspokoić i którą tylko Jemu wolno jeść (Kpł 1:9b).
 - C. Ofiara całopalna służy zaspokojeniu Boga i wypełnia Jego pragnienie (Lb 28:2):
 1. Ofiara całopalna wskazuje na to, że Chrystus był całkowicie oddany Bogu, żeby Go zaspokoić (J 6:38).
 2. Właściwe oddawanie czci wiąże się z zaspokojeniem Boga Chrystusem jako ofiarą całopalną (1 P 2:5; J 4:34; 5:30; 8:29).
 3. Wyrażenie hebrajskie „ofiara całopalna” wskazuje na coś, co się unosi; unoszenie to odnosi się do Chrystusa (Kpł 1:3, 10, 14):
 - a. Jedyne, co może się wznieść z ziemi do Boga, to życie, jakie prowadził Chrystus, gdyż On jest jedyną w swoim rodzaju osobą, która może prowadzić życie całkowicie oddane Bogu (J 6:38).
 - b. Chrystus jako ofiara całopalna jest całkowicie oddany prowadzeniu życia, które w pełni zaspokaja Boga (8:29):
 - 1) Przez położenie rąk na Chrystusa jako ofiary całopalnej łączymy się z Nim (Kpł 1:4; 1 Kor 6:17).
 - 2) Gdy żyje w nas Chrystus, powtarza On w nas życie, jakie prowadził na ziemi, życie ofiary całopalnej (Ga 2:20).

4. Wyrażenie hebrajskie oddane jako „miła woń” dosłownie oznacza „woń odpoczynku lub zaspokojenia”, czyli woń, która daje Bogu zaspokojenie (Kpł 1:9):
 - a. Miła woń to woń, która przynosi zaspokojenie, pokój i odpoczynek; taka miła woń to radość dla Boga.
 - b. Gdy oddajemy Ojcu cześć, składając Chrystusa jako rzeczywistość ofiary całopalnej, uniesie się woń przyjemna dla Boga, która Go zaspokoi (J 4:23–24).
 - c. Skoro Bóg jest zaspokojony, mile nas przyjmie; takie znaczenie ma ofiara całopalna.

VII. Zostaniemy obróceni w popiół, aby dzięki temu stać się Nową Jerozolimą, która Go wyrazi (Kpł 1:16; 6:10–11; Ps 20:3; 1 Kor 3:12a; Obj 3:12; 21:2, 10–11, 18–21):

- A. Ofiara całopalna wskazuje, że w tym wieku mamy serce całkowicie oddane Bogu (Rz 12:1–2).
- B. Popiół oznacza Chrystusa, z którego nic nie zostało (Mk 9:12; Iz 53:3):
 1. Pan pragnie, aby wszyscy wierzący w Chrystusa zostali spaleni na popiół.
 2. Jesteśmy jedno z Chrystusem, którego spalono na popiół, więc także zostajemy spaleni na popiół, czyli nie zostaje z nas nic, zero (1 Kor 1:28; 2 Kor 12:11).
 3. Im bardziej utożsamiamy się z Chrystusem w Jego śmierci, tym więcej uświadomimy sobie, że staliśmy się kupką popiołu.
 4. Gdy staniemy się popiołem, nie będziemy już dłużej naturalnymi ludźmi; przeciwnie, staniemy się tymi, kogo ukrzyżowano, komu położono kres i spalono (Ga 2:20a).
- C. Popiół stanowi znak, że Bóg przyjął ofiarę całopalną (Ps 20:3):
 1. To, że Bóg przyjmuje ofiarę całopalną, oznacza, iż obraca ją w popiół.
 2. To, że Bóg przyjmuje ofiarę całopalną, oznacza, iż przyjmuje ją jako tłuszcz, coś słodkiego i przyjemnego dla Niego.
- D. Wyrzucenie popiołu po wschodniej stronie ołtarza, po której następuje wschód słońca, jest nawiązaniem do zmartwychwstania (Kpł 1:16; J 11:25; Flp 3:10–11; 2 Kor 1:9):
 1. W przypadku Chrystusa jako ofiary całopalnej popiół nie jest końcem, ale początkiem (Mk 9:31).

2. Popiół oznacza, że Chrystusa uśmiercono, wschód zaś wskazuje na zmartwychwstanie.
 3. Im bardziej spali się nas na popiół, tym dalej wyrzuci się nas na wschód, na wschodzie będziemy mieli pewność, że wszędzie słońce i tym samym doświadczymy wschodu zmartwychwstania (Flp 3:10–11).
- E. Na koniec popiół stanie się Nową Jerozolimą (Obj 3:12; 21:2, 10):
1. Śmierć Chrystusa kładzie nam kres, czyli spala nas na popiół.
 2. Śmierć Chrystusa przynosi zmartwychwstanie, a w zmartwychwstaniu popiół staje drogocennym materiałem na Bożą budowlę (1 Kor 3:9b, 12a).
 3. Gdy spali się nas na popiół, wprowadzi się nas w przeobrażenie Trójjedynego Boga (Rz 12:1–2; 2 Kor 3:18).
 4. Drogocenne materiały na budowę Nowej Jerozolimy pochodzą z przeobrażenia popiołu (Obj 21:18–21).
- F. Wynikiem stania się przez nas ofiarą całopalną będzie coś, co zrealizuje Bożą ekonomię (1 Tm 1:4; Ef 3:9; 1:10).

Poselstwo trzecie

Ustawiczna ofiara całopalna — żywa ofiara

Wersety biblijne: Kpł 1:3–4, 8–9; 6:9, 12a, 13; Hbr 12:29; Rz 12:1.

I. Ofiara całopalna nie przedstawia w formie typu przede wszystkim Chrystusa, który odkupił człowieka od grzechu, ale który prowadził życie wyłącznie dla Boga, i który jest życiem uzdalniającym Boży lud do prowadzenia takiego życia (Kpł 1:3; J 5:19, 30; 6:38; 7:18; 2 Kor 5:15; Ga 2:19–20):

A. W Księdze Kapłańskiej pierwsza ofiara, którą się wymienia, to nie ofiara za grzech ani ofiara za występki, ale ofiara całopalna (1:3):

1. Najpierw potrzebujemy Chrystusa jako ofiary całopalnej, ponieważ nasza sytuacja przed Bogiem, problem, jaki mamy w stosunku do Niego, to przede wszystkim nie sprawa występków, ale tego, że nie żyjemy dla Boga:
 - a. Bóg nas stworzył, żebyśmy byli Jego wyrazem i Go reprezentowali (Rdz 1:26).
 - b. Bóg nas stworzył, żebyśmy mogli żyć dla Niego; nie stworzył nas dla nas samych, my jednak, upadli ludzie, żyjemy dla siebie, a nie dla Niego.
2. Ofiara całopalna oznacza, że człowiek, stworzony przez Boga, by Go wyrażać i reprezentować, nie powinien żyć dla żadnych innych celów, tylko wyłącznie dla Niego (w. 27–28; por. Ps 73:25; Mk 12:30).
3. Musimy sobie uświadomić, że nie żyjemy wyłącznie dla Boga i że w sobie samych nie możemy żyć wyłącznie dla Niego, a następnie musimy obrać Chrystusa za ofiarę całopalną (Kpł 1:3–4):
 - a. Chrystus, nasza ofiara całopalna, żyje całkowicie dla Boga, wyłącznie dla Niego (J 4:34; 5:30; Hbr 10:8–10).
 - b. Kimkolwiek Pan Jezus był, cokolwiek mówił i czynił, służyło wyłącznie Bogu (J 6:38; 5:17, 36, 43; 8:28; 10:25; 12:49–50).

B. Siódmy rozdział Ewangelii Jana objawia, że Chrystus w pełni nadawał się na ofiarę całopalną:

1. Ponieważ Pan prowadził życie poddane ograniczeniom — ograniczeniom czynienia czegoś dla siebie — szukał chwały Boga, żeby On doznał zaspokożenia (w. 3–9, 18).
2. W wersetach 16–18 widzimy, że Pan Jezus nie szukał własnej chwały, bo nie mówił sam od siebie; szukał chwały Tego, który Go posłał.
3. Rozdział siódmy objawia, że Pan Jezus był osobą, którą Bóg ograniczał, że był z Niego, posłany przez Niego i że przyszedł od Niego oraz nie wypowiadał własnych słów, ale wypowiadał Boga (w. 18; 12:49–50).
4. Gdy Pan wypowiadał Boże słowa, Bóg przez to się wyrażał; Bóg wychodził z Niego przez to przemawianie (7:17–18).
5. W siódmym rozdziale Ewangelii Jana widzimy, że Pan Jezus jest rzeczywistością ofiary całopalnej, ponieważ prowadził życie ograniczane przez Boga i całkowicie Mu oddane.

II. Boska Trójca zostaje objawiona w typie ofiary całopalnej (Kpł 1:3, 8–9):

- A. Istotne rzeczy, które objawiają Boską Trójcę w wersetach 3, 8 i 9 to ofiara całopalna, Namiot Spotkania, Jahwe, kapłan, ogień i woda.
- B. Ofiara całopalna przedstawia w formie typu Chrystusa — pokarm, który zaspokaja Boga (w. 3).
- C. Namiot Spotkania przedstawia w formie typu Chrystusa Syna jako miejsce składania ofiar (w. 1, 3):
 1. Ofiary składano przy wejściu do Namiotu Spotkania; aby ofiara była prawowita, nie można było jej składać nigdzie indziej.
 2. Aby złożyć cokolwiek Bogu w ofierze, musimy obrać Chrystusa za podłoże ofiary.
- D. Ponieważ Chrystus Syn zostaje złożony Jahwe w ofierze, *Jahwe* w pierwszym rozdziale Księgi Kapłańskiej odnosi się do Ojca, który jest Odbiorcą ofiary (w. 3).
- E. W wersetach 8–9 kapłan, który usługiwał przy ofierze, przedstawia w formie typu Chrystusa Syna jako Usługującego — naszego wielkiego Arcykapłana i Kapłana na wieki według porządku Melchizedeka (Hbr 4:14–15; 5:5–6; 7:17).

- F. Jak przedstawiają to w formie typu ofiara całopalna, Namiot Spotkania i kapłan, Chrystus Syn jest równocześnie ofiarą, miejscem składania tej ofiary i Tym, który przy niej usługuje (Kpł 1:3, 8).
- G. Ogień oznacza Boga jako Tego, który przyjmuje (w. 8–9):
1. Ogień pochłania i trawi; Bóg przyjmował ofiarę, spalając ją.
 2. Ogień, który spalał ofiarę całopalną, był samym Bogiem; był Bożymi ustami (Hbr 12:29).
 3. Spalanie ofiary całopalnej było boskim spożywaniem (Lb 28:2).
- H. Woda, którą obmywano wewnętrzne części i nogi ofiary całopalnej, oznacza Ducha jako Tego, który obmywa; Duch Święty nieustannie obmywał wewnętrzne części Chrystusa i Jego codzienne postępowanie, by ustrzec Go przed skalaniem, ponieważ stykał się On z ziemskimi rzeczami (Kpł 1:9; J 7:38–39).
- I. W Księdze Kapłańskiej 1:3, 8 i 9 widzimy, że cała Boska Trójca jest zaangażowana w ofiarę całopalną.
- III. Dzisiaj w naszym życiu chrześcijańskim i w życiu kościoła istnieje potrzeba składania ustawicznej ofiary całopalnej (w. 3–4, 8–9; 6:9, 12a, 13):**
- A. Od Bożego ludu wymagano składania codziennie ofiary całopalnej, nie tylko rano, lecz także wieczorem; w każdy szabat, na początku każdego miesiąca i podczas świąt, wymagano szczególnych ofiar całopalnych (Lb 28:3 – 29:40).
- B. Z powodu wymagań dotyczących ofiary całopalnej, ołtarz z brązu specjalnie nazwano ołtarzem całopalnym (Wj 30:28; 38:1).
- C. Ofiara całopalna była ofiarą ustawiczną, a ogień, który ją spalał, płonął nieustannie; musiał się palić dzień i noc (Kpł 6:9, 12a, 13):
1. „Ofiara całopalna pozostaje na ognisku na ołtarzu przez całą noc aż do rana, a ogień ołtarza będzie na nim płonął” (w. 9):
 - a. „A ogień będzie płonął na ołtarzu i nie wygaśnie” (w. 12a).
 - b. „Ogień będzie stale płonął na ołtarzu i nie wygaśnie” (w. 13).

2. Zwrot *przez całą noc aż do rana* oznacza, że ofiara całopalna powinna zostać na miejscu, gdzie się ją spala, przez całą ciemną noc tego wieku aż do rana, aż Pan Jezus przyjdzie ponownie (w. 9; 2 P 1:19; Ml 4:2).
 3. Ustawiczne palenie się ognia na ołtarzu oznacza, że Bóg, święty ogień we wszechświecie, zawsze jest gotów przyjąć (spalić) to, co Mu się ofiarowuje jako pokarm, i że Jego pragnienie przyjmowania tego, co Mu się ofiarowuje, nigdy nie ustaje (Kpł 6:9b, 12a, 13; Hbr 12:29).
- D. Typ ofiary całopalnej pokazuje nam, że musimy prowadzić życie ustawicznej ofiary całopalnej, życie, w którym przez cały dzień płonie ogień na ołtarzu (Kpł 6:12a, 13).

IV. Prowadzić życie ustawicznej ofiary całopalnej to być żywą ofiarą (Rz 12:1):

- A. Ofiara całopalna to typ naszego poświęcenia, ofiarowania się Bogu w charakterze żywej ofiary; znaczenie poświęcenia polega na ofiarowaniu się Bogu w charakterze żywej ofiary (Kpł 1:3–4, 8–9; 6:9, 12a, 13; Rz 12:1).
- B. Codzienna ofiara całopalna w Starym Testamencie przedstawia w formie typu to, że w Nowym Testamencie my, którzy należymy do Boga, powinniśmy codziennie ofiarowywać siebie Bogu (Lb 28:3–8).
- C. Ofiara w Liście do Rzymian 12:1 jest żywa, ponieważ ma życie w wyniku zmartwychwstania (6:4–5):
 1. Być żywą ofiarą to stale ofiarowywać siebie Panu.
 2. Ustawicznie ofiarowujemy siebie Panu, a On ma z nas ustawicznie użytek.
- D. Ofiara ta jest święta, ponieważ, pod względem pozycji, krew Chrystusa oddzieliła ją dla Boga od świata i od wszystkich pospolitych ludzi, spraw i rzeczy oraz ponieważ, pod względem usposobienia, Duch Święty uświęcił i przeobraził naturalne życie i stare stworzenie Bożym życiem i świętą Bożą naturą w celu zaspokojenia Boga; dlatego ofiara ta jest miła Bogu (12:1).
- E. W wersecie 1 ciała są w liczbie mnogiej, a ofiara – w pojedynczej:

1. Choć przedstawionych jest wiele ciał, stają się one jedną ofiarą; wynika stąd, że chociaż jest nas wielu, nasza służba w Ciele Chrystusa nie powinna być wieloma osobistymi służbami, oddzielnymi i niezwiązanymi ze sobą.
2. Wszelka nasza służba powinna tworzyć jedną całą służbę; służba ta musi być jedyna, ponieważ jest służbą jednego Ciała w Chrystusie (w. 4–5).
3. Życie kościoła jako całość jest ofiarą całopalną, żeby Bóg doznał zaspokojenia.
4. Wierzący żyją w Ciele Chrystusa, przedstawiając swe ciała jako żywą ofiarę; aby prowadzić życie Ciała, musimy przedstawiać swoje ciała Panu i Jego Ciału (w. 1, 4–5).

V. Wszelka służba, którą pełniimy Bogu, musi mieć za podstawę ogień z ołtarza całopalenia (w. 11; Kpł 9:24; 16:12–13; 6:13; por. 10:1–2):

- A. Bóg chciał, by służba, jaką pełniły dzieci Izraela, miała za podstawę ten ogień (6:13).
- B. Służbę, jaką wyświadczamy Bogu w życiu kościoła, musi zapoczątkowywać ogień na ołtarzu całopalenia; służba ta musi też pochodzić z palenia się Bożego ognia i być wynikiem tego ognia (Wj 3:2, 4, 6; Rz 12:1, 11).

Poselstwo czwarte

Wizja ofiary pokarmu i spożywanie jej

Wersety biblijne: Kpł 2:1–16; 6:14–23; J 6:57, 63; 12:24; 1 Kor 10:17.

- I. Ofiara pokarmu przedstawia w formie typu Chrystusa prowadzącego życie Boga-człowieka (Kpł 2:1–16):**
- A. Przednia mąka, główny składnik ofiary pokarmu, oznacza człowieczeństwo Chrystusa, które pod każdym względem jest dobre, doskonałe, czułe, zrównoważone i właściwe; w człowieczeństwie tym nie było ani nadmiaru, ani niedoboru; obraz ten oznacza piękno i doskonałość ludzkiego życia, jakie prowadził Chrystus, i Jego codziennego postępowania (w. 1; J 18:38; 19:4, 6b; Łk 2:40; 23:14; Iz 53:3).
 - B. Olej w ofierze pokarmu oznacza Ducha Bożego, który jest boskim pierwiastkiem Chrystusa (Kpł 2:1; Łk 1:35; 3:22; 4:18; Hbr 1:9).
 - C. Zespolenie przedniej mąki z olejem w ofierze pokarmu oznacza, że człowieczeństwo Chrystusa jest zespolone z Duchem Świętym, a Jego ludzka natura – z boską naturą Boga; zespolenie to nie prowadzi do powstania trzeciej natury, lecz czyni Go Bogiem-człowiekiem o dwóch odróżnialnych od siebie naturach: boskiej i ludzkiej (Kpł 2:4–5; Mt 1:18, 20).
 - D. Kadzidło w ofierze pokarmu oznacza woń Chrystusa w Jego zmartwychwstaniu; to, że kadzidło sypano na przednią mąkę, oznacza, iż człowieczeństwo Chrystusa roznosi woń Jego zmartwychwstania (Kpł 2:1–2; por. Mt 2:11; 11:20–30; Łk 10:21):
 - 1. Cztery Ewangelie przedstawiają to, jak Chrystus prowadził życie w swoim człowieczeństwie zespolonym z boskością i wyrażającym w cierpieniach Jego zmartwychwstanie (por. J 18:4–8; 19:26–27a).
 - 2. Życie, jakie prowadził Chrystus, wypełnione Duchem i przesycone zmartwychwstaniem, było miłą wonią dla Boga, dawało Mu odpoczynek, pokój, radość, rozkosz i pełne zadowolenie (Kpł 2:2; Łk 4:1; J 11:25; Mt 3:17; 17:5).
 - E. Sól, którą zaprawiano ofiarę pokarmu, oznacza śmierć, albo inaczej krzyż Chrystusa; sól przyprawia, uśmierca zarazki i zabezpiecza, konserwuje (Kpł 2:13):

1. Pan Jezus nieustannie prowadził życie „posolone”, w cieniu krzyża (Mk 10:38; J 12:24; Łk 12:49–50).
 2. Jeszcze zanim został ukrzyżowany, codziennie prowadził życie ukrzyżowane, zapierając się siebie i swego życia naturalnego oraz żyjąc życiem Ojca w zmartwychwstaniu (J 6:38; 7:6, 16–18; por. Ga 2:20).
 3. Krzyż, ukrzyżowanie Chrystusa, symbolizowane przez sól, to podstawowy czynnik Bożego przymierza; to dzięki krzyżowi Boże przymierze jest zabezpieczone – jest przymierzem wiecznym (por. Hbr 13:20).
- F. To, że ofiara pokarmu była bez zakwasu, oznacza, iż w Chrystusie nie ma grzechu ani niczego negatywnego (Kpł 2:4–5, 11a; 2 Kor 5:21; Hbr 4:15; 1 P 2:22; Łk 23:14; por. 1 Kor 5:6–8).
- G. To, że ofiara pokarmu nie zawierała w sobie miodu, oznacza, że w Chrystusie nie ma naturalnego uczucia ani naturalnej dobroci (Kpł 2:11b; Mt 10:34–39; 12:46–50; Mk 10:18).
- II. Ofiara pokarmu oznacza życie chrześcijańskie, które jest powieleniem życia Boga-człowieka (Kpł 2:4; Ps 92:11; 1 P 2:21; Rz 8:2–3, 11, 13):**
- A. Jeżeli będziemy karmili się Chrystusem jako ofiarą pokarmu, staniemy się tym, co jemy, i będziemy żyli przez to, co jemy (J 6:57, 63; 1 Kor 10:17; Flp 1:19–21a).
 - B. Ćwicząc ducha i dotykając Ducha zawartego w konkretnej postaci w Słowie, karmimy się ludzkim życiem i postępowaniem Jezusa, konstytuujemy się Nim i Jego ludzkie życie staje się naszym życiem (Ef 6:17–18; Jr 15:16; Ef 5:26; Ga 6:17) wraz z następującymi cechami Jego bosko wzbogaconego człowieczeństwa:
 1. Człowieczeństwo Jezusa wypełnia całą sprawiedliwość (Mt 3:13–15).
 2. Człowieczeństwo Jezusa nie ma gdzie odpocząć (8:20).
 3. Człowieczeństwo Jezusa jest unizonego serca (11:29).
 4. Człowieczeństwo Jezusa kocha słabych (12:19–20).
 5. Człowieczeństwo Jezusa odznaczało się elastycznością (17:27).
 6. Człowieczeństwo Jezusa służy innym (Mk 10:45; 1:35; zob. przyp. 1 do w. 10).

7. Człowieczeństwo Jezusa troszczy się o innych (Łk 4:16–22; 7:34; 19:1–10).
8. Człowieczeństwo Jezusa jest porządne i nie jest niedbałe (Mk 6:39–40; J 6:12).
9. Człowieczeństwo Jezusa jest ograniczone czasem (7:6).
10. Człowieczeństwo Jezusa jest wyjątkowe (w. 46).
11. Człowieczeństwo Jezusa wie, kiedy płakać (11:33, 35).
12. Człowieczeństwo Jezusa jest pokorne (13:4–5).

III. Ofiara pokarmu przedstawia w formie typu życie kościoła – zbiorowe życie wydoskonalonych Bóg-ludzi (12:24; 1 Kor 10:17; 12:24; Ga 2:20; Flp 1:21a):

- A. Z życia Chrystusa i naszego osobistego życia chrześcijańskiego powstaje całość – życie kościoła, które stanowi zbiorową ofiarę pokarmu (Kpł 2:1–2, 4; 1 Kor 12:12, 24; 10:17).
- B. Życie kościoła będące ofiarą z pokarmów widzimy w Pierwszym Liście do Koryntian:
 1. Chrystus jest człowiekiem danym nam przez Boga (1:2, 9, 30).
 2. Paweł nakazał Koryntianom, by byli ludźmi (16:13; gr.) – czyli powinniśmy posiadać wzniosłe, wywyższone człowieczeństwo Jezusa (9:26–27; 13:4–7).
 3. Życie kościoła jest zespoleniem życia człowieczeństwa noliwionego Duchem i połączonego z Duchem (2:4, 12; 3:16; 6:17).
 4. Łaska Boża, którą się dziś radujemy, to zmartwychwstały Chrystus jako życiodajny Duch (15:10, 45b):
 - a. Musimy codziennie umierać wraz z Chrystusem dla własnego ja, żebyśmy codziennie żyli z Chrystusem dla Boga (w. 31, 36; J 12:24–26).
 - b. Musimy okazywać rzeczywistość zmartwychwstania przez to, że jesteśmy jedno z Bogiem i że Bóg jest z nami, w stanie, w jakim zostaliśmy powołani (1 Kor 7:24, 21–22a, 10–13).
 - c. Musimy trudzić się nie przez swoje własne naturalne życie i naturalne zdolności, lecz przez Pana, który jest naszym życiem zmartwychwstania i mocą zmartwychwstania (15:10, 58).

5. Musimy radować się ukrzyżowanym Chrystusem, który jest rozwiązaniem wszystkich problemów w kościele (1:9, 18, 22–23a; por. Mk 15:31–32a).
6. Musimy radować się Chrystusem, który jest naszą niekwaszoną ucztą (1 Kor 5:6b–8).
7. W życiu kościoła sól, krzyż Chrystusa, musi uśmiercać naturalne życie (15:10; 12:31; 13:8a; 2 Kor 5:16).
8. Bóg pragnie, żeby każdy kościół miejscowy był ofiarą pokarmu, która Go zaspokoi i która będzie w pełni zaopatrywała świętych dzień po dniu; oznacza to, że będziemy karmili się naszym życiem kościoła, bo będzie ono naszym codziennym zaopatrzeniem.

IV. Musimy zobaczyć, czym jest prawo ofiary pokarmu (Kpł 6:14–23); prawa ofiar to rozporządzenia i przepisy dotyczące radowania się Chrystusem jako ofiarami; ponieważ ich rzeczywistością jest Chrystus, ich prawa odpowiadają prawu życia Chrystusa, czyli prawu Ducha życia (Rz 8:2); te prawa wskazują, że także radując się Chrystusem, nie powinniśmy postępować bezprawnie, ale powinniśmy być doprowadzani do ładu przez prawo życia (por. 1 Kor 9:26–27; 11:17, 27–29; Ga 6:15–16; Flp 3:13–16):

- A. Wyrażenie *przed Jahwe* oznacza, że ofiarę pokarmu składa się Bogu w Jego obecności, a wyrażenie *przed ołtarzem* — że składa się ją w powiązaniu z odkupieniem Chrystusa dokonany na krzyżu, ołtarzem będącym typem krzyża (Kpł 6:14; por. Hbr 13:10).
- B. Część mąki i oleju oraz całe kadzidło ofiary pokarmu były Bożym pokarmem (Kpł 2:2, 9, 16); oznacza to, że znaczącą część codziennego Chrystusowego życia, znakomitego, doskonałego, napełnionego Duchem i przesyconego zmartwychwstaniem ofiarowywano Bogu w postaci pokarmu, którym On mógł się radować; ta część tak bardzo zaspokaja Boga, że staje się pamiątką (6:15); reszta ofiary, czyli przednia mąka i olej, ale nie kadzidło, stanowiła pokarm usługujących kapłanów (2:3, 10):
 1. Podczas gdy ofiara całopalna jest Bożym pokarmem, który służy zaspokojeniu Go (Lb 28:2), ofiara pokarmu jest pokarmem, który nas zaspokaja, częstką dzieloną również z Bogiem; właściwe oddawanie czci to sprawa zaspokojenia Boga Chrystusem, który jest ofiarą całopalną,

- i zaspokojenia się Chrystusem, który jest ofiarą pokarmu, oraz dzieleniem się tym zaspokojeniem z Bogiem (Kpł 2:2; por. J 4:24).
2. Wszystkie ofiary pokarmu składano przy użyciu ognia na ołtarzu (Kpł 2:4–9); oznacza to, że Chrystus w swoim człowieczeństwie, którego składano Bogu jako pokarm, przeszedł przez próbę ognia (Obj 1:15); ogień w drugim rozdziale Księgi Kapłańskiej oznacza trawiącego Boga (Hbr 12:29), ale nie w celu wykonania sądu, tylko przyjęcia nas; ofiara pokarmu strawiona przez ogień oznacza, że Bóg przyjął Chrystusa, pokarm, którym się zaspokoił (Kpł 2:2).
 - C. Ofiara pokarmu nie jest zwykłym pokarmem; to pokarm wyłącznie dla tych wierzących w życiu kościoła, którzy są rzeczywistymi kapłanami w praktyce, służącymi Bogu w kapłaństwie ewangelii (6:14–16; Rz 1:9; 15:16; 1 P 2:9).
 - D. Spożywanie kapłańskiej części ofiary pokarmu bez zakwasu w miejscu świętym oznacza, że spożywamy Chrystusa, który jest zaopatrzeniem życia, by pełnić służbę pozbawioną grzechu (zakwasu) w oddzielonej, uświęconej sferze; ponieważ Namiot Spotkania przedstawia w formie typu kościoła, spożywanie ofiary pokarmu na dziedzińcu Namiotu Spotkania oznacza, że powinniśmy się rozkoszować Chrystusem jako zaopatrzeniem życia w sferze życia kościoła (Kpł 6:16).
 - E. Niezapiekanie ofiary pokarmu z zakwasem oznacza, że nasz trud nad Chrystusem prowadzący do uczestniczenia w Nim jako naszym zaopatrzeniu życia musi być pozbawiony grzechu (w. 17).
 - F. Prawo ofiary pokarmu kieruje nas do ofiary za grzech i za występki, co oznacza, że jeśli mamy radować się Chrystusem, naszym zaopatrzeniem życia, musimy uporać się z grzechem w naszej upadłej naturze i grzechem (występkiem) w zachowaniu (w. 17; 4:3).
 - G. Ci, którzy spożywają Chrystusa jako zaopatrzenie życia, powinni być silni w boskim życiu (mężczyźni), jak również być Bożymi sługami, Bożymi kapłanami (synami Aarona) (6:18).
 - H. Złożenie w ofierze pokarmu przez Aarona i jego synów w dniu, w którym Aaron został namaszczone, oznacza, że ra-

dowanie się Chrystusem jako zaopatrzeniem życia wiąże się ze służbą kapłańską (w. 20).

- I. Jedna dziesiąta efy przedniej mąki na ustawiczną ofiarę z pokarmu, z tego połowa rano, a połowa wieczorem oznacza, że najlepsza część, jedna dziesiąta radowania się Chrystusem powinna być dla Boga i że takie radowanie się Chrystusem powinniśmy kontynuować w służbie kapłańskiej, którą pełniemy (w. 20).

Poselstwo piąte

Jeść Chrystusa jako ofiarę pokarmu, dzięki czemu staniemy się Jego powieleniem ze względu na realizację Bożego zamysłu

Wersety biblijne: Rdz 1:26–27; Kpł 2:1–16; Łk 1:31–32, 35; 2:11.

- I. Ofiara pokarmu symbolizuje Chrystusa w Jego człowieczeństwie, który jest pokarmem dla Boga, a w szczególności dla tych, którzy mają z Nim społeczność i Mu służą (Kpł 2:1).**
- II. Musimy jeść Chrystusa, naszą ofiarę pokarmu, aby dzięki temu mógł On ponownie żyć przez nas na ziemi w swoim bosko ubogaconym człowieczeństwie (w. 3; J 6:57, 63):**
 - A. Dzięki spożywaniu Chrystusa, naszej ofiary pokarmu, stajemy się powieleniem i powiększeniem Chrystusa, ofiary pokarmu – ofiary, która składa się z człowieczeństwa naoliwionego boskością w zmartwychwstaniu dzięki śmierci Chrystusa i która nie zawiera zakwasu ani miodu (Kpł 2:1–16).
 - B. Jedząc Chrystusa jako naszą ofiarę pokarmu, możemy żyć i Go powiększać, wspaniałego, doskonałego i tajemniczego Boga-człowieka, który żył w Ewangeliach (Łk 1:35; 3:22; 4:1, 18a; 23:14).
- III. Ewangelia Łukasza ukazuje życie Boga-człowieka, jakie prowadził Pan Jezus, Człowiek-Zbawiciel, zobrazowany przez ofiarę pokarmu (Kpł 2:1–16):**
 - A. Ewangelia Łukasza ukazuje człowieka, jakiego pragnął mieć Bóg w pierwszym i drugim rozdziale Księgi Rodzaju (Łk 8:39; Rdz 1:26–27; 2:7, 9):
 1. Odwieczny Boży zamysł polega na uzyskaniu zbiorowego człowieka, który będzie Go wyrażał i reprezentował (1:26–27; Łk 1:68–69, 78–79).
 2. Wcielenie Chrystusa ściśle wiąże się z zamysłem, jaki miał Bóg, stwarzając człowieka (Obj 4:11; Ef 1:9; 3:11; Rdz 1:26–27; J 1:14; Łk 1:35).
 3. Pan Jezus, Bóg-człowiek, jest połączeniem boskiej istoty, zawierającej wszystkie boskie przymioty, i ludzkiej istoty ze wszystkimi jej ludzkimi cnotami (w. 35, 75; 2:40, 52).

4. Poczęcie Zbawiciela to Boże wcielenie (zespolenie Boga z człowiekiem, zobrazowane przez ofiarę pokarmu, na które składa się nie tylko boska moc, lecz także boska esencja dodana do ludzkiej esencji; w ten sposób powstał Bóg-człowiek, który ma dwie natury – boskość i człowieczeństwo (Kpł 2:4–5; J 1:14; Mt 1:18, 20; Łk 1:35):
- a. Człowiek-Zbawiciel to prawdziwy człowiek, posiadający prawdziwą ludzką naturę i doskonałe ludzkie cnoty, dzięki czemu mógł się stać Zbawicielem człowieka (1 Tm 2:5; Hbr 2:14; zob. J 19:5).
 - b. Człowiek-Zbawiciel jest w pełni Bogiem, który posiada prawdziwą boską naturę i doskonałe boskie przymioty; dzięki temu jest w mocy na pewno zbawić człowieka (Kol 2:9; 1 J 1:7; Dz 20:28).
 - c. Kiedy Człowiek-Zbawiciel przebywał na ziemi, prowadził życie, które było zespoleniem boskich przymiotów i ludzkich cnót; oto najwyższy poziom moralności (Łk 2:40, 52).
 - d. W swoim człowieczeństwie Chrystus wyrażał obfitego Boga w Jego bogatych przymiotach poprzez swe aromatyczne cnoty; pociągał nimi i zniewalał ludzi, gdyż nie prowadził ludzkiego życia w ciele, lecz boskie życie w zmartwychwstaniu (Mt 4:18–22; 19:13–15; Mk 16:7; Łk 8:1–3).
 - e. Boska natura z jej przymiotami wyrażała się w ludzkiej naturze Człowieka-Zbawiciela wraz z jej ludzkimi cnotami; Pan Jezus postępował zatem w sposób ludzko boski i bosko ludzki (1:26–35; 2:7–16, 34–35, 40, 52).
- B. Ewangelia Łukasza ukazuje posługę Człowieka-Zbawiciela w Jego ludzkich cnotach wraz z boskimi przymiotami (7:1–17, 36–50; 10:25–37; 15:11–32; 23:42–43).
- C. Ewangelia Łukasza ukazuje, że Pan Jezus odznaczał się najwyższym poziomem moralności (1:31–32, 35, 68–69, 78–79):
1. Najwyższy poziom moralności to poziom życia, jakiego wymaga Bóg – życia, w którym boskie przymioty wyrażają się w ludzkich cnotach (Mt 5:48).

2. Najwyższy poziom moralności to życie Pana Jezusa Chrystusa, Człowieka-Zbawiciela, którego życie było złożone z Boga i Jego boskich przymiotów oraz człowieka i ludzkich cnót (Łk 1:35).
3. Postępowanie, w którym ludzkie życie wypełnione jest boskim życiem, a ludzkie cnoty są wzmocnione i ubogacone boskimi przymiotami, uważamy za najwyższy poziom moralności (6:35; 7:36–50).
4. Bóg wyraża się w codziennym postępowaniu zgodnym z najwyższym poziomem moralności (5:12–16).

IV. Mając udział w Chrystusie jako ofierze pokarmu, stajemy się Jego powieleniem – kościołem, zbiorową ofiarą pokarmu (Kpł 2:1–4; 1 Kor 12:12; 10:17):

- A. Ósmy rozdział Listu do Rzymian objawia, że my, wierzący w Chrystusa, powinniśmy stać się Jego powieleniem jako ofiary pokarmu; powinniśmy być kopia, odbitką Chrystusa, a zatem takimi samymi jak On (w. 3, 2, 13, 11).
- B. Jeśli jemy Chrystusa, ofiarę pokarmu, ukonstytuujemy się Nim i tym samym staniemy się Jego powiększeniem jako ofiary pokarmu – kościołem, zbiorowym Chrystusem, zbiorową ofiarą pokarmu (Kpł 2:3; 1 Kor 12:12; 10:17).
- C. Ofiarą pokarmu, naszym codziennym zaopatrzeniem nie jest jedynie Chrystus, ale Chrystus wraz z życiem kościoła (1:30, 2, 9):
 1. Nasz głód zaspokaja nie tylko Chrystus, lecz także życie kościoła; powinniśmy więc karmić się nie tylko samym Chrystusem, lecz także życiem kościoła.
 2. Spożywamy ofiarę pokarmu nie tylko w pierwszej postaci jako mąkę – pojedynczego Chrystusa; spożywamy również ofiarę pokarmu w drugiej postaci jako placek – zbiorowego Chrystusa, kościół (J 6:57b; 1 Kor 12:12; 1:2).
- D. Potrzebujemy scalić się razem w jedno Ciało dzięki prowadzeniu życia kościoła, które jest ofiarą pokarmu (12:24):
 1. Ofiara pokarmu z mąki symbolizuje zarówno pojedynczego Chrystusa, jak i pojedynczego chrześcijanina; natomiast ofiara pokarmu z placka symbolizuje zbiorowego Chrystusa, Chrystusa wraz z Ciałem, kościołem (Kpł 2:4; 1 Kor 12:12; 10:17).

2. Ofiara pokarmu stanowi obraz scalania, które służy wypełnieniu Bożej ekonomii (Kpł 2:4; 1 Kor 10:17; 12:24; J 12:24):
 - a. Abyśmy scalili się w życiu Ciała, życiu kościoła będącego ofiarą pokarmu, musimy przejść przez krzyż i być przez Ducha, udzielając Chrystusa innym ze względu na Ciało Chrystusa.
 - b. Społeczność nas scala, ściera, dopasowuje, harmonizuje i zespala, dzięki czemu sprawia, że tracimy to, co nas wyróżnia, i zbawia od odciśnięcia się naszej osobowości na życiu kościoła i dziele, żeby Chrystus był wszystkim i we wszystkim (zob. Kol 3:10–11).

V. Przez nasz udział w Chrystusie, ofierze pokarmu, możemy osiąść człowieczeństwo Jezusa ze względu na Pańskie odzyskiwanie, duchową walkę i Boże królestwo (2 Tm 2:19 – 3:14; 2 Kor 10:1–5; Obj 1:9; Rz 14:17):

- A. Potrzeba nam człowieczeństwa Jezusa ze względu na Pańskie odzyskiwanie (2 Tm 2:19 – 3:14):
 1. Z powodu degradacji kościoła i zepsucia społeczeństwa znajdujemy się w sytuacji, która wymaga Pańskiego człowieczeństwa potrzebnego Jego odzyskiwaniu:
 - a. Aby Pan mógł przeprowadzić swoje odzyskiwanie w czasach tak pełnych degradacji, potrzeba nam właściwego człowieczeństwa.
 - b. Abyśmy stanęli na wysokości zadania w tym zdegradowanym wieku, potrzebujemy nie tylko boskiej mocy, lecz także człowieczeństwa Jezusa (2:24–25).
 - c. Pan wykonuje dzieło odzyskiwania i potrzebuje w nim tych, którzy będą obierali Go za swoje człowieczeństwo (3:10–12).
 2. W całej tej degradacji kościoła i w całym tym zepsuciu społeczeństwa jesteśmy tu ze względu na Pańskie odzyskiwanie i z tego względu potrzebujemy człowieczeństwa Jezusa, żeby zrealizować Boży zamysł (1:9).
- B. Do duchowej walki potrzebujemy człowieczeństwa Jezusa (2 Kor 10:1–5):
 1. Duchowa walka pomiędzy wrogiem a świętymi zależy w głównej mierze od człowieczeństwa Jezusa (Rdz 3:15; 1 Kor 15:47; Hbr 2:14).

2. Aby kościół mógł toczyć duchową walkę, potrzebujemy właściwego człowieczeństwa (Ef 5:17 – 6:13).
 3. Aby toczyć duchową walkę z wrogiem, musimy sprawować człowieczeństwo Jezusa (2 Kor 10:1).
 4. W sobie samych nie mamy właściwego człowieczeństwa, ale mamy wewnątrz Chrystusa; Jego człowieczeństwo jest właściwym człowieczeństwem do toczenia duchowej walki (Kol 1:27; 1 J 4:4).
- C. Potrzebujemy człowieczeństwa Jezusa ze względu na Boże królestwo (Obj 1:9; Rz 14:17):
1. Ażeby Bóg mógł mieć królestwo na ziemi, Jego odkupiony i odrodzony lud musi osiąść człowieczeństwo Jezusa i właściwe ludzkie cnoty (1 Kor 6:9–10; Ga 5:19–21; Ef 5:3–5).
 2. Gdy będziemy mieli człowieczeństwo Jezusa, nie tylko będziemy w królestwie Bożym, lecz także staniemy się tym królestwem (Rz 14:17).
 3. Zwycięzcy będą nadawać się do królowania z Chrystusem dzięki wbudowaniu się w nich człowieczeństwa Jezusa (Obj 20:4, 6).

Poselstwo szóste

Objawienie, docenienie i zastosowanie Chrystusa jako naszej ofiary za grzech

Wersety biblijne: Kpł 4:1–35; 6:25–27; J 1:29; 3:14; Rz 8:3; 2 Kor 5:21; 1 J 1:5–9.

I. Grzech odnosi się do zamieszkującego grzechu w naszej naturze (Rz 8:3; 2 Kor 5:21; Hbr 9:26), a grzechy – do grzesznych uczynków, owocu zamieszkującego grzechu (Iz 53:5a; 1 Kor 15:3; 1 P 2:24; Hbr 9:28):

A. Szatan, diabeł, jest źródłem grzechu (Ez 28:16–17; J 8:44; por. 2 Kor 12:7; 1 P 5:8, 5; Flp 2:8; J 14:30):

1. Za sprawą upadku człowieka szatańska osobowość stała się jedno z ludzką duszą; człowiek przyjął szatana do swego ciała, który stał się grzechem działającym jako zło w cielesnych członkach człowieka (Rdz 3:1, 4–5; Rz 5:12, 19a; 7:18a, 14b, 17, 20–21).
2. Ponieważ diabeł jest ojcem grzeszników, ojcem kłamców, grzesznicy są dziećmi diabła (J 8:44; 1 J 3:10).
3. Zostaliśmy zrodzeni w nieprawości, poczęci w grzechu w Adamie; urodziliśmy się też z jadem węża, co uczyniło nas wężami, potomstwem żmijowym (Ps 51:7; J 9:34; Mt 23:33; 3:7).

B. Grzech to zła natura szatana, złego; w wyniku upadku Adama wstrzyknął on siebie w człowieka i stał się teraz grzeszną naturą, która mieszka, działa i pracuje jako prawo w upadłym człowieku (Rz 5:12, 21; 6:14; 7:11, 17, 20).

C. Grzech jest bezprawiem (1 J 3:4; 2 Tes 2:3, 7–8).

II. Grzeszenie nierozmyślnie (Kpł 4:2) oznacza grzech w naszej upadłej naturze – zamieszkujący grzech, który przyszedł od szatana i wszedł w ludzkość poprzez Adama (Rz 5:12), sprawiający, że grzeszymy nierozmyślnie (7:19–20):

A. Grzech ten, uosobiony w Liście do Rzymian 7 (zob. przyp. 1 do wersetu 8), to zła natura szatana, wręcz sam szatan, który mieszka w naszym ciele (w. 17–18a, 20, 23); ponieważ ciało jest jedno z grzechem (8:3), wszystko, co robimy z ciała – niezależnie od tego, czy jest to dobre, czy złe – jest grzechem.

- B. Ponadto, ponieważ ciało oznacza upadłego człowieka (Rdz 6:3; Rz 3:20), każdy upadły człowiek jest grzechem (2 Kor 5:21 i przyp. 2).
- III. Ofiara za grzech (Kpł 4:1–35) oznacza, że Chrystus ze względu na nas został uczyniony grzechem, żeby przez Jego śmierć na krzyżu grzech został potępiony (w. 1–3, 13–14, 22–23, 27–28; Rz 8:3):**
- A. Dzięki wcieleniu Słowo, które jest Bogiem, stało się ciałem w podobieństwie ciała grzechu, w podobieństwie upadłego człowieka (J 1:1, 14; Rz 8:3):
1. Chociaż Chrystus był upadłym człowiekiem tylko w podobieństwie, to kiedy wisiał na krzyżu, Bóg uznał to podobieństwo za rzeczywiste (2 Kor 5:21).
 2. Ponieważ grzech, stary człowiek, szatan, świat i władca tego świata są jedno z ciałem, kiedy Chrystus umarł w ciele, grzech został potępiony (Rz 8:3), stary człowiek ukrzyżowany (6:6), szatan zniszczony (Hbr 2:14), świat osądzony, a władca tego świata wyrzucony precz (J 12:31).
 3. Przez śmierć Chrystusa w ciele uporano się zatem ze wszystkim, co negatywne; to jest skuteczność ofiary za grzech (1:29).
- B. Zła natura szatana w upadłym ciele człowieka została osądzona na krzyżu poprzez śmierć Chrystusa w postaci węża, aby wierzący mieli życie wieczne (3:14–16; 1:14; Rz 8:3).
- C. Chrystus, Ten, który nie znał grzechu, ze względu na nas został uczyniony grzechem, abyśmy się stali sprawiedliwością Boga w Nim (2 Kor 5:21).
- IV. Po odrodzeniu, nadal musimy codziennie obierać Chrystusa za naszą ofiarę za grzech (1 J 1:8; Wj 29:35–36) i za naszą ofiarę za występki (1 J 1:9):**
- A. Położenie rąk na głowie ofiary symbolizuje zjednoczenie ofiarodawcy z tą ofiarą (Kpł 4:4, 15, 24, 29, 33).
- B. Obieranie Chrystusa za naszą ofiarę za grzech oznacza, że grzech w naturze upadłego człowieka został potępiony (Rz 8:3), że uporano się z naszym starym człowiekiem (6:6), że szatan jako sam grzech został zniszczony (Hbr 2:14), że świat został osądzony i że władca tego świata został wyrzucony precz (J 12:31):

1. Słowo władca w wyrażeniu władca tego świata wskazuje na władzę lub moc i na walkę o władzę (Łk 4:5–8; por. Mt 20:20–21, 24; 3 J 9).
 2. Walka o władzę jest wynikiem, owocem, upadłego ciała, grzechu, starego człowieka, szatana, świata i władcy tego świata (Ga 5:16–17, 24–26).
 3. Grzech obejmuje walkę o władzę, a prawo grzechu to samorzutna moc, siła i energia do walki z Bogiem (Rz 7:23; 8:2).
- C. Dzięki prawdziwej, bliskiej, żywej i pełnej miłości społeczności z Bogiem, który jest światłem (1 J 1:5; Kol 1:12), uświadomimy sobie, że jesteśmy grzeszni, i obierzemy Chrystusa za naszą ofiarę za grzech (1 J 1:5–9):
1. Im bardziej będziemy kochali Pana i cieszyli się Nim, tym lepiej będziemy widzieli własne zło (Iz 6:5; Łk 5:8; Rz 7:18).
 2. Kiedy uświadamiamy sobie, że mamy grzeszną naturę, i obieramy Chrystusa za naszą ofiarę za grzech, zostajemy osądzeni i poddani; świadomość ta stanowi dla nas ochronę i powoduje, że nie pokładamy ufności w sobie (Flp 3:3; por. Wj 4:6).
 3. Powinniśmy wyciągnąć naukę z doświadczenia Dawida i nie pokładać najmniejszej ufności w sobie (Ps 51).
 4. Bóg posługuje się bolesną metodą: pozwala nam upaść, abyśmy zobaczyli, jak jesteśmy okropni, wstrętni i ohydni, i porzucili wszystko, co pochodzi z naszego ja, oraz polegali całkowicie na Bogu (por. Kpł 6:28; Pwt 8:2; Łk 22:31–32; Rz 8:28).
- D. Gdy radujemy się Chrystusem jako naszą ofiarą całopalną – Tym, który żył wyłącznie dla Boga – uświadamiamy sobie, jak jesteśmy grzeszni, i możemy radować się Chrystusem jako naszą ofiarą za grzech (Kpł 6:25–27):
1. Człowiek, stworzony przez Boga, by Go wyrażać i reprezentować, nie powinien żyć dla żadnych innych celów, tylko wyłącznie dla Niego (Rdz 1:26; Iz 43:7).
 2. Wszystko, co robimy z samych siebie – niezależnie od tego, czy jest to dobre, czy złe – robimy dla siebie, a skoro robimy to dla siebie, a nie dla Boga, jest to grzeszne w Jego oczach:
 - a. Jeśli służymy Panu dla samych siebie, jest to grzechem (Lb 28:2; 2 Krl 5:20–27; Mt 7:22–23; 2 Kor 4:5).

- b. Jeśli głosimy samych siebie, jest to grzechem (2 Kor 4:5).
- c. Jeśli czynimy sprawiedliwe uczynki, takie jak dawanie jałmużny, modlitwa i post, dla samych siebie, aby wyrazić i wystawić na pokaz samych siebie, jest to grzechem (Mt 6:1–6).
- d. Jeśli kochamy innych dla samych siebie – dla własnej sławy, pozycji, korzyści i pychy – jest to grzechem (Łk 14:12–14).
- e. Jeśli wychowujemy dzieci dla samych siebie i dla własnej przyszłości, jest to grzechem (por. 1 Kor 7:14).

V. Krew ofiary za grzech miała czworaki skutek:

- A. Część krwi wnoszono do Namiotu Spotkania i kropiono nią siedem razy przed Jahwe, przed zasłoną Świętego Świętych (Kpł 4:5–6, 16–17), co oznacza, że krew Chrystusa została wniesiona do Świętego Świętych w niebiosach dla naszego odkupienia (Hbr 9:12).
- B. Część krwi stosowano do pomazania rogów ołtarza kadzidlanoego (Kpł 4:7a, 18a), co oznacza, że odkupienie przez krew Chrystusa jest skuteczne w odniesieniu do wprowadzania nas w Bożą obecność za sprawą kontaktowania się z Bogiem w modlitwie (Hbr 10:19).
- C. Część krwi stosowano do pomazania rogów ołtarza całopalenia (Kpł 4:25a, 30a, 34a), co oznacza, że krew Chrystusa jest skuteczna w odniesieniu do naszego odkupienia (Ef 1:7; 1 P 1:18–19).
- D. Pozostałą krew wylewano u podstawy ołtarza całopalenia (Kpł 4:7b, 18b, 25b, 30b, 34b), co oznacza, że krew Chrystusa została wylana na krzyżu, byśmy mieli pokój w sumieniu, i zapewniła nas tym samym, że zostaliśmy odkupieni i przyjęci przez Boga (Hbr 9:14).

VI. W wyniku tego, że Chrystus jest naszą ofiarą za grzech i że popełnił grzech w upadłym ciele, możliwe jest, byśmy postępowali nie według upadłego ciała, lecz według ducha (Rz 8:3–4).

PYTANIA DO POSELSTW:

1.

1. Jakie znaczenie ma przemawianie Boga do Jego ludu w Namiocie Spotkania?
2. Dlaczego niezbędne jest to, by Bóg wyszkolił swój lud?
3. Jakie prawdziwe znaczenie ma oddawanie czci i jakich czcicieli szuka Ojciec?
4. W świetle Księgi Kapłańskiej i różnych wersetów z Nowego Testamentu, co znaczy uczestniczyć w Bogu?
5. Co oznacza to, gdy mówimy, że Chrystus jako przybytek i ofiary jest rzeczywistością wszechświata?
6. Posłuż się ważnymi wersetami z Księgi Kapłańskiej, z Listów do Efezjan, do Hebrajczyków, Pierwszego Listu Piotra i z Księgi Objawienia i wyjaśnij, co dla nas znaczy być świętymi, tak jak Bóg jest święty.
7. W jaki sposób Bóg oczyszcza swój lud?
8. Jakie znaczenie ma ucztowanie wraz z Bogiem i jaki związek występuje między ludźmi nieustannie wykrzykującymi „Alleluja” a świętami i jubileuszem?

2.

1. Jakie główne znaczenie ma typ ofiary całopalnej i dlaczego wymienia się ją wśród ofiar w Księdze Kapłańskiej?
2. Wyjaśnij, jaki głębszy związek zachodzi między ofiarą całopalną a ofiarą za grzech.
3. Wyjaśnij, jakie znaczenie ma położenie rąk na ofiarę całopalną i jak przedstawia ona w formie typu to, że jesteśmy organicznie połączeni z Panem.
4. Wyjaśnij, na czym polega różnica między naszymi własnymi doświadczeniami a doświadczaniem Chrystusa w Jego doświadczeniach.
5. W jaki sposób oddajemy Ojcu cześć przy pomocy Chrystusa jako rzeczywistości ofiary całopalnej?
6. W jaki sposób popiół z ofiary całopalnej staje się Nową Jerozolimą?

3.

1. Jakie znaczenie ma ofiara całopalna, którą w pierwszej kolejności wymienia Księga Kapłańska?
2. Przedstaw, w jaki sposób Boska Trójca jest zaangażowana w typ ofiary całopalnej. Jakie znaczenie ma to powiązanie?
3. Co znaczy, że ofiara całopalna jest ustawiczną ofiarą?
4. Co znaczy to, że jesteśmy żywą ofiarą?

4.

1. Jakie znaczenie mają składniki ofiary pokarmu, która przedstawia w formie typu Chrystusa w Jego życiu Boga-człowieka?
2. W jaki sposób ofiara pokarmu przedstawia w formie typu nasze życie chrześcijańskie, które jest powieleniem Chrystusowego życia Boga-człowieka?
3. W jaki sposób ofiara pokarmu przedstawia w formie typu nasze życie chrześcijańskie, które jest zbiorowym życiem, jakie prowadzą wydoskonaleni Bóg-ludzie?
4. Jakie głębsze znaczenie ma prawo ofiary pokarmu?
5. Wymień osiem sposobów, w jakie możemy codziennie się scalać z Panem?

5.

1. Na podstawie całej Biblii przedstaw boską myśl Boga, który pragnie uzyskać powielenie siebie.
2. W jaki sposób wcielenie Chrystusa powiązane jest z zamysłem, jaki miał Bóg, gdy stwarzał człowieka?
3. Określ, czym jest najwyższy poziom moralności, jaki w swoim życiu wyrażał Pan Jezus, zgodnie z tym, co objawia Ewangelia Łukasza. Podaj kilka przykładów.
4. Jak widzimy to, że kościół jako zbiorowy Chrystus staje się zbiorową ofiarą pokarmu?
5. Jakie cztery istotne doświadczenia musimy zyskać, by scalić się w życiu Ciała?
6. W jaki sposób potrzebujemy człowieczeństwa Jezusa do stoczenia duchowej walki?

6.

1. Na czym w Biblii polega różnica między grzechem a grzechami i co ofiara za grzech dokładnie oznacza?
2. Jak w swoim doświadczeniu obieramy Chrystusa za ofiary (powołaj się na punkty A, B, C i D pod punktem IV w planie)?
3. Jaki poczwórny skutek wywarła krew ofiary za grzech?

